

lig til at sikre den første Bruger mod senere Registrering fra anden Side, ligesom den berettiger ham til selv at faa Mærket registreret. I saa Henseende er Bestemmelsen i Overensstemmelse dels med Krav, der fra forskellig Side rejstes paa Haagerkonferencen, dels med den tidligere omtalte Højesteretsdom af 13. Februar 1924. Under den paagældende Sag krævedes i Henhold til Varemærkelovens § 10, 3. Stk. Registreringen her i Landet ophævet af et Varemærke, som Sagsøgeren oplyste, at han tidligere havde taget i Brug i Holland. Herimod indvendtes det bl. a. fra Sagsøgtes Side, hvad der iøvrigt ansaas for at være in confesso, at Varemærket ikke havde været brugt her i Landet, og at Forudsætningen for Anvendelsen af Varemærkelovens § 10, 3. Stk. derfor ikke forelaa. Søg- og Handelsretten sluttede sig til denne Betragtning, men blev underkendt af Højesteret, der udtalte: „Da Apellanten har benyttet det omstridte Mærke, inden Indstævnte fik det registreret o. s. v.“ uden aabenbart at tillægge det nogen Betydning, at Benyttelsen ikke havde fundet Sted her i Landet.

I Paragraffens sidste Stykke er foreskrevet en Præklusionsfrist af 5 Aar, inden hvilken Sag om Ophævelse af et Varemærkes Registrering maa rejses.

Fra svensk Side udtaltes det paa de nordiske Konferencer til Begrundelse af en saadan Præklusionsfrist, at uden denne vilde en Mærkeindehaver faa en højst usikker Stilling, idet et registreret Mærke, som af dets Indehaver i en Række Aar var anvendt upaataalt og endog i god Tro, og som derfor havde faaet en Slags faktisk Berettigelse, pludseligt kunde frakendes ham, hvorigenem Tilliden til registrerede Mærkers Retskraft paa en betænkelig Maade blev rokket. Paa den anden Side virkede det mindre tiltalende, at en i og for sig ugyldig Registrering skulde erholde Gyldighed gennem den forurettedes Unndladelse af at gøre sin Ret gældende inden en vis Tid, særlig da denne Unndladelse kunde bero paa, at han ikke kendte Registreringen og maaske endog havde savnet Anledning til at foretage Efterforskninger i saa Henseende, grundet paa, at den, der havde ladet Mærket registrere, forsætligt havde opsat dets Benyttelse, til Præklusionstiden var udløbet.

Naar man imidlertid, saaledes som gjort i nærværende Forslag, indskrænker Præklusionsfristen til kun at finde Anvendelse, hvor Mærkeindehaveren har ladet Mærket registrere i god Tro, vil de væsentligste Betæneligheder, der kan anføres imod at opstille en Præklusionsfrist, der i sig selv maa

findes naturlig, formentlig bortfalde. Særlig bemærkes, at i det ovenfor omtalte Tilfælde, hvor Registreringen saa at sige hemmeligholdes, idet Brugen af Mærket opsættes til Præklusionsfristens Udløb, vil det være forbundet med de yderste Vanskeligheder at afkræfte den alt overvejende Formodning for, at ond Tro foreligger.

Forslaget er i sin nuværende Form i Overensstemmelse med den reviderede Pariserkonventions Artikel 6 b, Afsnit 2 og 3, hvor der med Hensyn til de der omtalte Mærker udtales:

„Der skal indrømmes en Frist paa mindst 3 Aar, i hvilken Udsettelse af saadanne Mærker kan kræves. Fristen skal løbe fra den Dag, da Mærket blev registreret.

Der skal derimod ikke kunne fastsættes nogen Frist, inden hvilken Mærker, som er begært registreret i ond Tro, skal kunne forlanges udsettet“.

Til § 11.

Der var paa de nordiske Konferencer Enighed om at udtale, at et registreret Varemærke maatte antages at tage sin Beskyttelse, hvis Indehaveren uden at gøre noget for at forhindre det fandt sig i, at andre benyttede det, saaledes at det gik over til at blive en almindelig Varebetegnelse.

Nærmere at fastsætte et Tidspunkt, fra hvilket denne Virkning skulde anses for indtraadt, antoges ikke for praktisk. Det maatte være Domstolens Sag i hvert enkelt Tilfælde at skønne over de nærmere Omstændigheder og deres Vægt.

Der var endvidere Enighed om en Udtalelse om, at der burde være Adgang til Ophævelse af Registreringen af et Varemærke, som efter denne var gaaet over til at blive en almindelig Varebetegnelse.

Imidlertid skønnes det ikke, at en saadan Foranstaltning er nødvendig. Hvis nemlig Mærket er blevet et Fritegn, som enhver har Ret til at benytte, er det i og for sig uden Betydning, om det er registreret eller ej. Det eneste, man med Vægt kan paaberaabe sig, er Ønskeligheden af at „rense“ Varemærkerregistret for den Art Mærker. Men dels vil de Tilfælde være faa, hvor et Mærke saaledes falder i Almeneje, dels ligger det i al Fald uden for Registreringsmyndighedens Opgaver at foretage det hertil udkrævede Skøn, dels vil der næppe være tilstrækkelig Anledning for dem, der benytter Mærket, til at gaa den omstændelige Vej at æske Domstolens Afgørelse i Stedet for ganske simpelt at vedblive med Benyttelsen, indtil Mærkeindehaveren maatte skride ind. Skul-